

Sygn. akt I ACa 624/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Zofia Kawińska-Szwed
Sędziowie :	SA Ewa Jastrzębska (spr.) SA Lucyna Świdarska-Pilis
Protokolant :	Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko Skarbowi Państwa-Prezesowi Sądu Rejonowego w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt I C 644/15

1) oddala apelację;

2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Lucyna Świdarska-Pilis	SSA Zofia Kawińska-Szwed	SSA Ewa Jastrzębska
----------------------------	--------------------------	---------------------

Sygn. akt I ACa 624/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w T. domagała się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa- Prezesa Sądu Rejonowego w (...) na swoją rzecz z kwoty 162 zł z ustawowymi odsetkami od 3 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że żądana kwota stanowi odszkodowanie za bezprawne naruszenie konstytucyjnego prawa do złożenia skargi konstytucyjnej, a to poprzez wydanie orzeczenia w sposób oczywiście niezgodnego z prawem. Wyjaśniła, iż w związku z postępowaniem w sprawie o sygn. XIX Ga208/12 przed Sądem Okręgowym w Katowicach wystąpiła do Sądu Rejonowego w (...) o ustanowienie pełnomocnika celem wniesienia skargi konstytucyjnej. Wniosek został uwzględniony, jednakże ustanowiony w sprawie pełnomocnik sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia skargi konstytucyjnej uznając, że jest do tego uprawniony na podstawie artykułu 118 § 5 kpc. Powódka ponownie wystąpiła o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu celem złożenia skargi konstytucyjnej, w ponownym postępowaniu referendarz sądowy oddalił wniosek wywodząc, iż prawo do skargi konstytucyjnej przysługuje wyłącznie w wypadku wydania w sprawie ostatecznego wyroku przez sąd powszechny, a w przypadku opinii nie można mówić o takim orzeczeniu. Powódka wskazała, że złożyła na to postanowienie zażalenie, zostało jednak oddalone. W ocenie powódki pogląd wyrażony w uzasadnieniu postanowień jest oczywiście niezgodny z prawem, w ten sposób powodowi zamknięto możliwość uzyskania odszkodowania za oczywiście niezgodny z prawem wyrok wydany w sprawie VI Gc 282/11, jaka toczyła się przed Sądem Rejonowym w (...). Pismem procesowym z 26 sierpnia 2015 roku powódka podtrzymała żądanie pozwu, oświadczyła nadto, że kwoty dochodzonej pozwem domaga się tytułem odszkodowania, a z ostrożności procesowej tytułem zadośćuczynienia za naruszenie konstytucyjnie chronionego prawa określonego w artykule 79 ust. 1 Konstytucji. W ocenie powódki prawo do złożenia skargi konstytucyjnej jest dobrem osobistym.

Pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu zarzucił, że nie ma podstaw do przyjęcia, aby postanowienie wydane w sprawie IX Co 2235/14 było oczywiście niezgodne z prawem.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu sąd pierwszej instancji ustalił, iż przed Sądem Rejonowym w (...) pod sygn. VIGC UPR 282/11 toczyło się postępowanie zakończone wyrokiem, którym od firmy (...) Spółki z o.o. w G. na rzecz (...) sp. z o.o. w T. zasądzono kwotę 293,12 gr wraz odsetkami i kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W tej sprawie powódka złożyła zażalenie na koszty zasądzone na jego rzecz w wyroku, domagając się zasądzenia dalszych kosztów 85 zł (a to 30 zł tytułem wykonania odpisu z KRS-u, 5 zł tytułem kosztów przelewu, 50 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z uzyskaniem odpisu z KRS-u). W związku z wniesieniem zażalenia powódka poniósł opłatę 30 zł. Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2012 roku na wydanym w sprawie XIX Gz 208/12 Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił zażalenie i zasądził od powódki na rzecz pozwanego w sprawie VI GC 282/11 kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(Dowód: dokumenty w aktach sprawy VIGC 282/11, zeznania M. J.).

Przed Sądem Rejonowym w (...) z wniosku spółki (...) w sp. z o.o. w T. toczyło się postępowanie na skutek wniosku o ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika celem wniesienia skargi konstytucyjnej. W sprawie tej sąd postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 roku ustanowił dla wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego celem wniesienia skargi konstytucyjnej z w związku z postanowieniem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 września 2013 roku sygn. akt IIICz 794/13 wydanym na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 28 maja 2013 roku sygn. akt I Co 910/13. Ustanowiony w sprawie pełnomocnik urzędu stwierdził brak podstaw do wniesienia skargi konstytucyjnej w związku z postanowieniem Sądu Okręgowego w Katowicach sygn. akt IIICz 794/13, które to postanowienie zostało wydane w wyniku zażalenia na postanowienie z 28 maja 2013 roku Sądu Rejonowego w (...) wydanego w postępowaniu w sprawie IX CO 910/13. Z treści opinii wynika, że 28 maja 2012 roku (...) spółka z o.o. w T. złożyła wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia skargi konstytucyjnej oraz skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sprawie zarejestrowanej pod sygn. VI GC 282/11. Sprawa toczyła się pod sygn. VI GC 153/12. Postanowieniem z dnia 6 listopada 2012 roku wniosek został oddalony. Wnioskodawca złożył zażalenie na to postanowienie. Zażalenie zostało oddalone postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013 roku w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach sygnatura akt

XIX GZ 751/12. W reakcji na to powódka złożyła wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej. Sprawa przed Sądem Rejonowym w (...) toczyła się pod sygnaturą IX Co 910/13. Wniosek został oddalony. Postanowieniem wydanym w sprawie pod sygn. III Cz 794/13 Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił zażalenie wnioskodawcy na to postanowienie.

Pod sygnaturą IX Co 2235/14 toczyło się postępowanie na skutek wniosku o ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika celem wniesienia skargi konstytucyjnej na podstawie art. 18 § 5 k.p.c. w związku z faktem, iż ustanowiony dla niego w sprawie I Co 2703/13 pełnomocnik wydał opinię o braku podstaw do sporządzenia skargi konstytucyjnej. Wnioskodawca wywodził, że doprowadziło to do sytuacji, w której to pełnomocnik a nie sąd wydał orzeczenie w sprawie. Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014 roku referendarz sądowy oddalił wniosek. W uzasadnieniu postanowienia wskazał, iż skarga konstytucyjna przysługuje tylko w sytuacji, gdy prawomocny wyrok, ostateczna decyzja lub inne ostateczne rozstrzygnięcie zostały wydane przez sąd lub organ administracji publicznej. Wnioskodawca złożył skargę na to orzeczenie referendarza. Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2014 roku sąd utrzymał w mocy o mocy orzeczenie referendarza z 12 czerwca 2014 roku. W uzasadnieniu postanowienia sąd podzielił pogląd wyrażony przez referendarza, opinia prawna nie stanowi bowiem ostatecznego rozstrzygnięcia, o którym mowa w ustawie z dnia 1 sierpnia 1997r. o Trybunale Konstytucyjnym.

Ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie dowodu z dokumentów zawartych w aktach sprawy i powołanych wyżej przez sąd pierwszej instancji, sąd uwzględnił także częściowo dowód zeznań przesłuchanego w charakterze świadka M. J..

W ocenie sądu pierwszej instancji powództwo na nie zasługiwało na uwzględnienie. Powódka nie wykazała bowiem, że orzeczenie wydane w sprawie IX Co 2235/14 było oczywiście niezgodne z prawem, nie wykazała też, aby po jej stronie na skutek wydania tego orzeczenia powstała jakakolwiek szkoda majątkowa pozostająca w adekwatnym związku przyczynowym z tym orzeczeniem. Brak jest też podstaw do ustalenia, że wydanie orzeczenia w sprawie IXCo 2235/14 miało charakter działania bezprawnego, co stanowi przesłankę dochodzenia roszczeń w związku z naruszeniem dóbr osobistych. Ponadto sąd pierwszej instancji stanął na stanowisku, że powódka nie wykazała, aby doszło do naruszenia jej dóbr osobistych i aby w związku z działaniem pozwanego została jej wyrządzona szkoda niemajątkowa. Podkreślił ten sąd, że nie można podzielić stanowiska, aby zagwarantowania uprawnień do złożenia skargi konstytucyjnej było tożsame z pojęciem dobra osobistego. Dlatego też powództwo oddalił, a o kosztach sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c.

Od wyroku tego wniosła apelację powódka. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając: 1. naruszenie prawa materialnego:

a) art. 45 ust. 1 konstytucji RP przez pominięcie, a to przez uznanie, iż w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu, co do którego właściwym jest Sąd Okręgowy, orzekać może sędzia Sądu Rejonowego delegowany do rozpoznania niniejszej sprawy,

b) art. 23 k.c. w związku z art. 43 k.c. przez błędną wykładnię, a to przez uznanie, że prawo konstytucyjne chronione nie jest dobrem osobistym powoda,

c) art. 448 k.c. poprzez błędną wykładnię, a to przez uznanie, że stronie nie należy się zadośćuczynienie lub odszkodowanie za bezprawne uniemożliwienie wniesienia środka odwoławczego w postaci skargi konstytucyjnej,

d) art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 77 ust. 3 Konstytucji przez wadliwą wykładnię, a to przez uznanie, że niezgodne z prawem działania władzy publicznej nie niesie odpowiedzialności Skarbu Państwa na pozbawienie strony prawa do sprawiedliwego i zgodnego z prawem wyroku w tym jego skutków, a ponadto przez uznanie, iż wykazanie utraconych korzyści ma polegać na ich udowodnienie ani na ich uprawdopodobnieniu,

e) art. 6 k.c. przez chybione zastosowanie, a to przez uznanie, że wskutek wydania orzeczenia niezgodnego z prawem stronie nie wyrządzono szkody, a nadto poprzez uznanie, iż stronie przysługiwał jakikolwiek środek odwoławczy od orzeczenia sądu w przedmiocie oddalenia skargi na orzeczenie referendarza,

2.naruszenie prawa procesowego:

a) art. 231 k.p.c. poprzez wadliwą wykładnię, a to przez uznanie, że wykazaniem na zasadzie prawdopodobieństwa przez stronę skuteczności w zaskarżeniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie niesie za sobą skutku w postaci uprawdopodobnienia możliwości uzyskania orzeczenia po myśli strony,

b) art. 233 § 1 k.p.c. w sposób mający wpływ na wynik postępowania, a to przez uznanie, że wykazaniem na zasadzie prawdopodobieństwa przez stronę skuteczności zaskarżenia orzeczeń do Trybunału Konstytucyjnego nie niesie za sobą skutku w postaci uprawdopodobnienia możliwości uzyskania orzeczenia po myśli strony, a nadto przez uznanie, że zamknięcie drogi sądowej do dochodzenia naruszonych wolności lub praw nie niesie za sobą szkody w postaci utraty prawa do dochodzonego roszczenia, a także, iż od orzeczenia Sądu Rejonowego wydanego w trybie art. 398 § 2 k.p.c. przysługuje jakikolwiek środek zaskarżenia,

c) art. 379 § 1 k.p.c. poprzez udział w postępowaniu i wydanie orzeczenia przez sędziego Sądu Rejonowego w sprawie, której właściwym jest Sąd Okręgowy.

Powołując się na powyższe zarzuty domagała się zmiany wyroku poprzez zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem wraz odsetkami oraz kosztów postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji, ewentualnie uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej wносиła o skierowanie zapytania do Trybunału Konstytucyjnego czy zgodna z art. 45 ust. 1 Konstytucji jest norma prawna, która umożliwia delegowanie sędziego sądu powszechnego do instancji wyższej niż ta, do której posiada on nominację.

Zarzuciła także, iż strona powodowa powzięła wątpliwości w przedmiocie uprawnień pełnomocnika pozwanego do reprezentowania strony w procesie i wniosła o zobowiązanie tego pełnomocnika do wykazania, że spełnia kryteria wynikające z art. 29 ust.1 ustawy o Prokuraturii Generalnej albowiem zgodnie z wiedzą strony powodowej reprezentująca pozwanego osoba nie ma aktualnie uprawnień, o których mowa w art. 29 ustawy o Prokuraturii Generalnej.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej zasadna nie jest, zatem nie może odnieść skutku. Wbrew bowiem zarzutom podnoszonym w apelacji zaskarżony wyrok uznać należy za trafny.

W pierwszym rzędzie odnieść należy się do podnoszonego przez skarżącą zarzutu nieważności postępowania, do którego w ocenie powódki doszło na skutek tego, że wyrok w sądzie pierwszej instancji wydał Sędzia Sądu Rejonowego delegowany do Sądu Okręgowego. Zarzut ten uznać trzeba za chybiony. Nieważność postępowania wskazana w art. 379 pkt 6 kpc zachodzi bowiem jedynie wtedy gdy sąd rejonowy orzekał w sprawie, w której właściwy jest sąd okręgowy bez względu na wartość przedmiotu sporu. Tymczasem taka sytuacja w niniejszej sprawie nie wystąpiła albowiem w sprawie orzekał wprawdzie Sędzia Sądu Rejonowego lecz delegowany do Sądu Okręgowego. Powódka swoje zarzuty odnośnie nieważności postępowania opierała na przeświadczeniu, że norma prawna, która umożliwia delegowanie Sędziego sądu powszechnego do instancji wyższej niż ta, do której posiada on nominację jest sprzeczna z art. 45 Konstytucji RP. Zarzuty te są nieuzasadnione. W wyroku z dnia 15 stycznia 2009r., K 45/07 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że zgodny z Konstytucją jest art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, umożliwiający delegowanie sędziego za jego zgodą do wykonywania czynności orzeczniczych w innym sądzie.

Zatem zarzut nieważności postępowania uznać należy za nieuzasadniony bez potrzeby kierowania zapytania do Trybunału Konstytucyjnego.

Chybiony jest także podnoszony przez skarżącą zarzut nienależytego umocowania Rady Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa czy też Rady Prokuraturii Generalnej RP do zastępowania pozwanego Skarbu Państwa w procesie.

Wbrew podnoszonym przez skarżącą zarzutom, zdaniem Sądu Apelacyjnego art. 29 ustawy o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa z dnia 8 lipca 2005r.(Dz.U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.) , a także art. 54 obecnie obowiązującej ustawy o Prokuratorii Generalnej RP z dnia 15 grudnia 2016r. (Dz.U. z 2016r., poz. 2261) wymienia wymogi (kwalifikacje) osoby, która ubiega się o stanowisko radcy , w tym także wymóg posiadania przez te osoby uprawnień radcy prawnego, adwokata lub notariusza przez odpowiedni czas. Kwalifikacje to podlegają sprawdzeniu zanim radca zostanie mianowany przez Prezesa Prokuratorii Generalnej. Tylko osoba spełniająca wymogi określone w ustawie (art. 29 ustawy o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa , a także art. 54 obecnie obowiązującej ustawy o Prokuratorii Generalnej RP) może zostać mianowana na radcę Prokuratorii Generalnej. Dokumentem upoważniającym radcę Prokuratorii Generalnej do wykonywania czynności zastępstwa procesowego przed sądem jest legitymacja służbowa, która zawiera imię , nazwisko oraz stanowisko służbowe Radcy Prokuratorii Generalnej (art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005r., i art. 33 ust.2 ustawy z 15 grudnia 2016r.). Wykonując zatem czynności zastępstwa procesowego przed sądem radca obowiązany jest okazać jedynie legitymację służbową i pozostawić jej kserokopię w aktach . Sąd nie bada więc, wbrew zarzutom skarżącej czy radca Prokuratorii Generalnej spełnia wymogi określone w cyt. wyżej art. 29 ustawy z dnia 8 lipca 2005r. czy w cyt. art. 54 ustawy z dnia 15 grudnia 2016r., a wystarczającym jest odpowiednie wylegitymowanie się przez radcę przed sądem. Założyć bowiem trzeba, że przed uzyskaniem mianowania na stanowisko radcy, które pochodzi od Prezesa Prokuratorii Generalnej i przed złożeniem ślubowania na etapie naboru sprawdzono kwalifikacje

kandydata na radcę.

Zatem zarzut niewłaściwej reprezentacji Skarbu Państwa jest chybiony.

Odnosząc się do zarzutów powódki wskazujących na naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 231 i 233 kpc wskazać trzeba, że są one nieuzasadnione. Sąd pierwszej instancji dokonał bowiem trafnych ustaleń faktycznych, wszechstronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonując oceny zebranego w sprawie materiału nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd pierwszej instancji ustalił bowiem stan faktyczny na podstawie dokumentów, w głównej mierze wyroków i postanowień zapadłych w sprawach, na które powódka się powołuje oraz pism procesowych składanych przez powódkę. Jeśli idzie o zarzut naruszenia art. 233§1 kpc to powódka nie wskazała nawet jakie konkretne zasady sąd pierwszej instancji naruszył, a przede wszystkim podkreślić trzeba , że powódka nie kwestionuje ustalonych przez sąd pierwszej instancji faktów, co czyni ten zarzut całkowicie nieuzasadnionym. Nie wskazała także powódka w jaki sposób w okolicznościach niniejszej sprawy sąd pierwszej instancji miałby naruszyć art. 231kpc.

Podkreślić należy, iż stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji, a wynikający z dokumentów znajdujących się w aktach spraw sądowych, na które powód się powoływał był w istocie między stronami niesporny i Sąd Apelacyjny poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia podziela.

Wbrew podnoszonym przez skarżącą zarzutom nie naruszył sąd pierwszej instancji prawa materialnego.

Powódka domagała się zapłaty odszkodowania, ewentualnie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych za bezprawne naruszenie jej konstytucyjnego prawa do złożenia skargi konstytucyjnej, a to poprzez wydanie orzeczenia w sposób oczywiście niezgodnego z prawem w sprawie IX Co 2235/14 . Jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych pod sygnaturą IX Co 2235/14 toczyło się postępowanie na skutek wniosku powódki o ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika celem wniesienia skargi konstytucyjnej na art. 118 § 5 k.p.c. w związku z faktem, iż ustanowiony dla niej w sprawie ICo 2703/13 pełnomocnik wydał opinię o braku podstaw do sporządzenia skargi konstytucyjnej. Wnioskodawca wywodził, że doprowadziło to do sytuacji, w której to pełnomocnik a nie sąd wydał orzeczenie w sprawie. Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014 roku referendarz sądowy oddalił wnioski. W uzasadnieniu postanowienia wskazał, iż skarga konstytucyjna przysługuje tylko w sytuacji, gdy prawomocny wyrok, ostateczna decyzja lub inne ostateczne rozstrzygnięcie zostały wydane przez sąd lub organ administracji publicznej. Wnioskodawca złożył skargę na to orzeczenie referendarza. Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2014 roku sąd utrzymał w mocy orzeczenie referendarza z 12 czerwca 2014 roku. W uzasadnieniu postanowienia sąd podzielił pogląd wyrażony

przez referendarza, że opinia prawna nie stanowi ostatecznego rozstrzygnięcia, od którego można wnieść skargę konstytucyjną.

Z mocy art. 424^{1b} kc w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu wyrządzonej szkody przez wydanie prawomocnego orzeczenia domagać się można bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba, że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.

Zatem powódka może w niniejszym postępowaniu bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem wydanego orzeczenia domagać się zapłaty. Jednakże sąd w tym postępowaniu musi przede wszystkim ustalić czy istotnie orzeczenie, na podstawie którego powódka dochodzi odszkodowania jest niezgodne z prawem. Trafnie natomiast w tym stanie rzeczy przyjął sąd pierwszej instancji, iż wbrew twierdzeniom powódki orzeczenia, na którym powódka opiera żądanie zapłaty nie można uznać za niezgodne z prawem. Bowiem za niezgodne z prawem (art. 417¹ § 2 kc) można uznać jedynie orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (patrz. wyrok SN z 7 lipca 2006r., ICPN 33/06, niepubl.). Natomiast w ocenie Sądu Apelacyjnego nie nosi takich cech postanowienie, którym ostatecznie odmówił sąd powódce ustanowienia pełnomocnika w celu wniesienia skargi konstytucyjnej na normę art. 118 §5 kpc stwierdziwszy w uzasadnieniu, że opinia prawna nie stanowi ostatecznego rozstrzygnięcia, gdyż nie jest to ani prawomocny wyrok, ostateczna decyzja lub inne ostateczne rozstrzygnięcie, które zostało wydane przez sąd lub organ administracji publicznej. Nie było więc potrzeby ustanawiania pełnomocnika, skoro miałby on działać w sprawie skargi konstytucyjnej niedopuszczalnej.

Zatem skoro orzeczenia, na które powołuje się powódka nie można uznać za niezgodne z prawem żądanie powódki na tej podstawie należało oddalić bez konieczności badania czy skarżąca istotnie poniosła szkodę i w jakiej wysokości.

Nie było też podstaw do uwzględnienia powództwa w oparciu o przepisy art. 23kc, 24kc, 43kc i 448kc. Przepis art. 448 kc uprawnia do przyznania zadośćuczynienia w razie naruszenia dóbr osobistych określonych w art. 23 kc w zw. z art. 43kc. Trafne jest stanowisko sądu pierwszej instancji, iż prawo do wniesienia skargi konstytucyjnej nie jest dobrem osobistym. Natomiast zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia aby istotnie na skutek odmowy ustanowienia pełnomocnika zostały naruszone dobra osobiste powódki. Zatem także i na podstawie tych przepisów powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Podsumowując, wyrok sądu pierwszej instancji jest trafny, zatem apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw oddalono na mocy art. 385kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 67 § 2 kpc, 98 kpc, 99 kpc oraz § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r., poz.1668).

SSA Lucyna Świdowska- Pilis SSA Zofia Kawińska – Szwed SSA Ewa Jastrzębska